

rum for Domstolene, men nogen Begrænsning bør der dog være, og det vedtender ogsaa Straffeloven sig, stønt den ellers maa siges i Almindelighed at aabne et vidt Spillerum for Domstolene. Dog, denne Frihed, som man aabner for Domstolene, faar endnu større Betydning, naar man tager i Betragtning, at den skal finde Sted i alle Tilfælde, hvor den skyldige under Sagen har været underkastet Varetægtsarrest med Bortkastelse af det, der var Betingelsen for Strafformildelsen eller Straffestergivelsen i § 58, nemlig at Varetægtsarresten skulde have været uforfaldt. Jeg tror ikke, at det vilde være rigtigt. Naar en Varetægtsarrest maa siges virkelig med Sandhed at være forfaldt, naar det er den paagældendes egen Skyld, at han er holdt i Varetægtsarrest, f. Eks. paa Grund af løgnagtige Udflygter og deslige, forekommer det mig, at der retfærdigvis ikke kan være Tale om, at denne Varetægtsarrest skal regnes ham til Gode, derved, at man ned sætter Straffen for hans Vedkommende. Man bortkaster ogsaa den Betingelse i § 58, at Varetægtsarresten skal have været langvarig. Selv om der kun var Tale om en ganske kort Varetægtsarrest, og hvor den maa siges at være vel forfaldt, skal der være Frihed for Domstolene til ikke blot at nedsætte, men rent at eftergive Straffen. Nu kan man desværre, kan jeg gerne sige, her i Danmark gaa ud fra, at der næsten ikke passerer nogen kriminel Sag af større Betydning, uden at der finder Varetægtsarrest Sted, i alt Fald for en kort Tid, men saa vil altsaa den ærede Forslagsstillers Forslag, saaledes som det foreligger, føre dertil, at man siger til Domstolene: I Virkeligheden kunne I i alle Sager afgøre, om I ville dømme til Straf eller I ville nedsætte den efter Straffeloven forfaldte Straf; thi de faa den Frihed uden al Begrænsning i alle Tilfælde, hvor den paagældende har været underkastet Varetægtsarrest, som sagt uden Hensyn til dems Langvarighed og til, om den er forfaldt eller ikke. Naar det da, som sagt, vilde være Tilfælde i saa godt som alle Sager, vilde det altsaa blive saaledes i alle Strafsager, at Domstolene have det i deres Magt paa Grund af Varetægtsarrest at lade Straffen bortfalde eller nedsætte. Dette er jo i Virkeligheden en overordentlig stor Tillidsertklæring til Domstolene fra den ærede Forslagsstillers Side. Jeg vil nu gerne indrømme lige overfor den ærede Forslagsstiller, at jeg ikke tror, at der i alt Fald for Tiden vilde være saa overordentlig meget risikeret ved at give Domstolene denne

Myndighed, Sagen taget aldeles praktisk. Jeg tror ikke, at der kan siges at være overvejende Tilbøjelighed hos Domstolene til at lade Forbrydere slippe for Straf eller til at nedsætte Straffen paa en urimelig Maade, men det udelukker ikke, at det maa siges ikke at være rigtigt i Princippet saaledes at stille Domstolene paa denne ubegrænsede Maade. Desuden maa det jo erindres, at alle Love og navnlig en Lov som Straffeloven skrives ikke for en ganske kort Periode, og der er ingen, der kan indestaa for, at ikke andre Tendenser end de, der nu ere til Stede, kunne gøre sig gældende om kortere eller længere Tid. Det er vel ikke umuligt, at der kunde komme, i hvert Fald paa visse Steder, Domstole, der kunde gaa vel vidt i deres Mildhed, der vilde være vel meget tilbøjelige til at give efter for deres Lyft til at lade Forbrydere slippe mildt. Jeg tror derfor, at naar der skal tænkes paa, at denne Sag føres igennem, maa vi tage Sagen praktisk, og det maatte blive nødvendigt, naar man vil røre ved § 58, at begrænse denne Frihed, der er Tale om for Domstolene, paa forskellige Maade, og jeg vil vende mod den ærede Forslagsstiller de Ord, som han brugte selv i Gaar, at naar man bliver gamle praktisk erfarne Mænd, maa man nøjes med noget mindre for overhovedet at faa noget gennemført.

Justitsministeren (Melleman):

Jeg kan i det hele taget slutte mig til de Bemærkninger, der fremkom fra den sidste ærede Taler. Jeg tror ogsaa, at den ærede Forslagsstiller, som begyndte, da han kom med Forslag om dette Emne, med temmelig detaljerede Forslag, nu efterhaanden er gaaet saa vidt i at plukke den ene nærmere Bestemmelse efter den anden ud af sit Forslag, saaledes at det nu til sidst er blevet et Forslag, hvis Rækkevidde det er umuligt at bestemme, et Forslag, om hvilket det er ganske umuligt at sige, om det vil faa meget stor Indflydelse paa Straffudøvelsen her i Landet, eller om det mulig slet ingen Indflydelse vil faa, eller om det mulig vil faa den Indflydelse, at man forholder sig paa en Maade et Sted, paa en anden Maade et andet Sted, altsaa fremkalde den største Ulighed i Lovens Anvendelse. Jeg kan derfor ikke andet end mene, at den nødvendig maa underkastes en nærmere Bestemmelse i de Retninger, den ærede sidste Taler udtalte. Først maa jeg bemærke, at dersom man virkelig tænker sig, at Dommeren først skal i Dommen fastsætte, hvilken Straf man vil idømme den paagældende uden Hensyn til